

La baudufa perduda

Un còp èra Peiron, un drollet que jogava davant l'escòla de Mazac. Son cosin aviá portat una baudufa. Mas èra pas de bon virar dins l'èrba, per la baudufa.

Alara, aguèt una idea, Peiron :

- Agacha coma vira plan, aquí, sul peiral !

Tot per un còp, *pataflau* ! tombèt al fons del potz la baudufa !

- Malurós, t'aviái dich de far mèfi !

Despatolha-te per me la tornar ! M'en vau ! çò cridèt lo cosin.

Lo Peiron demorèt solet, moquet e se plorant. Se clinèt per dessús lo peiral e bramèt :

- Ma baudufa, ma baudufa ...

- Aiga verda, aiga negra, tot çò que se perd se retròba, ressonèt lo potz.

Sens pus pensar, Peiron sautèt dins lo potz. Per astre, finiguèt dins lo ferrat. Comencèt de barrutlar sus l'aiga negra e verda.

Al cap d'un moment, apercebèt un ostal. Davant i aviá una drolleta qu'èra d'esquina.

- Bonjorn, drolleta, as pas vista ma baudufa ? li demandèt Peiron.

- Bonjorn Peiron. Ajuda-me de recaptar la cambra e benlèu que te manjarai pas, çò repondèt la drolleta en se revirar ...

...daissant aparéisser la cara òrra d'un milapatas gigant.
Peiron se botèt a tremolar de las dents de tant qu'aviá paur.
Pasmens seguiguèt lo monstre maissut.

Tres còps Peiron manquèt de lisar dins los rius de verin
pegós e pudent abans d'acabar de recaptar la cambra.
Puèi, lo monstre diguèt :
- Aiga verda, aiga negra, tot çò que se pèrd se retròba.

Sul pic, apareguèt un immòble a costat d'el. Davant la pòrta
una mameta èra a asagar las flors.
- Bonjorn, mameta, avètz pas vista ma baudufa ? li demandèt
Peiron.
- Bonjorn, Peiron. Ajuda-me de tornar pintrar mon
apartament e benlèu que t'engolirai pas, çò respondèt la
mameta en se quilhar...

...daissant aparéisser las patas longarassas d'una aranha grandarassa. Peiron sentiguèt los pels se quilhar sul cap de tant qu'èra espaventat. Pasmens seguiguèt lo monstre borrut.

Sèt còps Peiron manquèt de se prene dins las paret de seda pegosa e invisibla abans d'acabar la pintura de l'apartament. Puèi, lo monstre li diguèt :

- Aiga verda, aiga negra, tot çò que se perd se retròba.

Sul pic, apareguèt un messatge dins la man de Peiron. Es la *Roumèca qu'a la baudufa. Atencion ! Canta-li una cançon per l'endormir*, çò legiguèt Peiron. Del meteis temps, ausiguèt un cruissiment de dents darrièr l'immòble.

- La Roumèca ! se pensèt Peiron. Dotze còps Peiron manquèt de morir d'espaventa abans de capitar de cantar :
Sòm sòm, vèni vèni vèni, sòm sòm, vèni d'endacòm.

Puèi, ausiguèt sonqu'un roncement espaventable. Alara contornèt l'immòble a pas de gat. Trobèt una massa negra e verda. Dins la man, teniá la baudufa. Quand Peiron volguèt prene lo joguet, la massa boleguèt. Peiron s'estavaniguèt de peur.

Quand se desrevelhèt, èra davant lo potz de Mazac. Son cosin fasiá virar la baudufa sul peiral.

- Atencion ! li cridèt Peiron.

E cric e crac, lo conte es acabat
E crac e cric lo conte es finit.